

besmettelijke keelziekte aangetast is, te Amsterdam eene kaars te gaan ontsteken in de kerk van den H. Blasius? Eenheid in het noodige, maar vrijheid in het twijfelachtige!

Jos. Alberdingk Thijm hechte waarde aan al deze dingen, aan Maria van Scherpenheuvel zoogoed als aan „Ons-lie-vrouwken van 's-Hertogenbosch.” Wie twijfelde aan 't mirakel der H. Stede zou hem boozter gemaakt hebben dan den Bisschop van Haarlem, en als iemand hem om een gulden had verzocht voor eene kaars ten offer aan den H. Blasius, opdat de keelziekte mocht wijken van een geliefd kind, Alb. Thijm zou den gulden onder de goede werken gerekend hebben. Want hij *was* een braaf man!

En zijn katholiek geloof kon de vuurproef der wonderdadigheden doorstaan. Geen Roomschegezind Nederlander heeft ooit grooter rechtzinnigheid getoond. Wederom een voorbeeld. Er is eene novelle van Alberdingk Thijm, mede uit het jaar 1853, en „Geertruida van Oosten” getiteld. Het stukje speelt te Delft op het Groote Begijnhof in het midden der 14de eeuw, en Geertruide is het in-vrome, tevens hoogbegaafde en hoogbeschaafde Begijntje, dat boeken heeft over *physica* en *grammarije*: maar liefst van alles toch in devotie voor het H. Kruis haren roem zoekt . . . . „Toen zij te Goeden Vrijdag uit de Mettenen te huis kwam en zich te bedde schikte, uitgeput van het tranen storten aan den voet des Kruises, altoos bij haar-zelve herzeggende:

„Wie is de mensch, en zou niet schreien —
Zag hij Jezus' Moeder lijen
In het lijdén van den Zoon . . . .
Voor zijn volk, voor onze zonden,
Heeft zij hem zien geeslen, wonden —
Kronen met de doornenkroon . . . .
„Mij zijn bloedstroom, mij zijn wonden!
„Mij zijn bloedstroom, mij zijn wonden!”

toen zag zij, bij het blanke licht van het Mariakaarsjen, dat er zich eene vochtige bloedvlek aan hare handen en voeten, en in hare zijde, openbaarde . . . . Zij droeg het evenbeeld van de Vijf Wonden met zich om. Die genade, die gelijkheid met den God-mensch, was te veel voor haar; heur stoffelijk hulsel was niet langer evenredig aan den vurig opstrevenden geest; haar geheele lichaam onderging eene omschepping. Fijn en doorzichtig, als het zich in oogenblikken van verrukking vertoond had, bleef het nu voortdurend. Maar drie dagen lag zij buiten kennis . . . .

Van dien tijde behoorde Geertruide geheel niet meer aan de aarde. Toch beproefde zij nog haar gewone werk te doen. Zelfs bad zij God, dat Hij de teekens van handen en voeten mocht wegnemen — want het was ruchtbaar geworden door het land, en honderden zoo godvruchtige als nieuwsgierige lieden wilden het wondere Begijntjen zien” . . . .

Het is niet noodig aan dit citaat veel ter verklaring toe te voegen. De